

Forfatter: Heiberg, Johan Ludvig

Titel: Udrag fra Nye digte (1841)

Citation: Heiberg, Johan Ludvig: "Poetiske Skrifter", i Heiberg, Johan Ludvig: *Poetiske Skrifter*, udg. af Carl S. Petersen , 1931-32, s. 22. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: [https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heiberg\\_bind03-shoot-idm140684021422960/facsimile.pdf](https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heiberg_bind03-shoot-idm140684021422960/facsimile.pdf) (tilgået 08. maj 2021)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Iblandt Naturens ubevidste Værker:

Lad Korset plantes mellem vilde Bøge,  
At Skovens Sanger til dets Gren kan søge,  
Gjør hver en Bakke til et Goigatha;  
Lad Klosterkirken hæve sig i Lunden,  
Og Klokkerne ringe fromt i Aftenstunden.  
Mens Andagt kalder Sjælene herfra;  
Lad Blomsten slynges om Madonnas Alter,  
Lad Dyret kvæges paa Sanct Antons Fest,  
Befolk hver Skov med Helgeners Gestalter,  
Og byd Naturens hele Kreds til Gjæst!  
Da vil og Digteren til Festen komme,  
Med hellig Andagt og med Tanker fromme,  
O Alles Gud, i dine Helligdomme,  
Hvor selv Naturen føres  
Til dig, og helliggjøres,  
Og det Profane stoler  
Paa Stemplet af de hellige Symboler.  
Men her, hvor ei man vil Catholicisme,  
Hvor hvert et ydre Holdningspunkt kun svigter,  
Her kan en stakkels Digter  
Ei undgaae Pantheisme.  
Hos ham ei Feilen stikker,  
Det Secten er, som skranter;  
I Himlen er vist alle Catholiker.

ENGELN

Nei, vi er Protestanter.

Du, som om Naturen sjunger  
Med begeistret Røst, og troer  
At forstaae dens tusind Tunger  
Som et eneste Guds Ord,

Klares lad dit Sind, dit Øie,  
See den Stræben i hvert Blad  
Imod Korset sig at bøie,  
Sole sig i Naadens Bad.  
Hvorfor plante Kors i Skoven?  
Er ei Korset overalt,  
Her paa Jorden og foroven,  
I hver levende Gestalt?  
See det, som sig bør en Sanger,  
I din stille Tankes Læ;  
Neppe du da meer forlanger  
Her at skue det af Træ.  
Du, som fører Ord paa Læben,  
Veed du ei om Det Besked,  
Hvorom i sin tause Stræben  
Ubevidst Naturen veed?  
Troer du ei, den dunkelt mærker,  
Fra den Tid, da Christus her  
Gjorde sine Underværker,  
Har den faaet et større Værd?  
Troer du ei, den dunkelt længes  
Efter den Forløsningsstund,  
Da, naar Alt for Thronen trænges,  
Ogsaa den af Herrens Mund  
Høre skal det Ord, som lyder:  
»Gjør min Villie! følg mit Bud!  
»Jeg dia tunge Lænke bryder,  
»Løser dig af Fængslet ud.« —  
Digter! see med Digter»Øie,  
Og med Digter»Øre hør,  
Og Naturen vil sig bøie  
Mod dit Blik, med kastet Slør,  
Den vil klinge for dit Øre,

Med Sordinen taget bort,  
Og et Spil dig lade høre,  
I hvis Klang du kjender vort.  
See dig om! Naturen sørger  
I sin Ro, sin Eensomhed:  
Aabnes Blomsten, dig den spørger,  
Om du ei dens Frelse veed;  
Aftenrøden, naar den skriver  
Sit Godnat i Skyers Lag,  
Spørger, om ei snart den bliver  
Forbud for en salig Dag.  
Sine halvt forstaaede Tanker,  
Dunkel Smerte, dunkel Lyst  
Vil Naturen for et Bryst  
Skrifte, hvori Hjertet banker;  
Sine hemmeligste Skatte  
Den med Uskyld peger paa;  
Kunde Mennesket kun fattel  
Kunde Mennesket forstaae!  
O! da hørte han i Løvet  
Og paa Lufts og Bølgers Vei  
Kun en Stemme, som bedrøvet  
Klager, at den høres ei.  
Hør den, Digter! lyt derefter!  
Det er dig, den taler til,  
For at du de dunkle Kræfter  
Klare skal ved Strængespil.  
Al Naturen dine Blikke  
Søger og din Kjærlighed;  
Elsker du din Broder ikke,  
O saa fly Naturen med!

CHOR FRA SKOVEN

Hele Naturen har Trang til Forening,  
Stræber mod Mennesket, før end mod Gud;  
Digteren fatter dens lønlige Mening,  
Synger ved Lyren dens Længsler ud.  
Alt i Naturen vil skues og høres  
Af det forstaaende, kjærlige Bryst,  
Vil, naar det fattes med Kjærlighed, føres  
Frelsen imøde, til Frihedens Lyst.